

Uit een werk van Dorothee Sölle († 2003) *

Het was zo pijnlijk opvallend, dat Jezus' metgezellen tussenbeide kwamen:
Stuur die vrouw toch weg!
Zij krijgen een antwoord, en het is een afwijzing.
Misschien hebt u dat wel eens meegemaakt:
dat mensen spraken over wat er met u moest gebeuren, waar u bij was,
maar zonder u in het gesprek te betrekken.
Dan kunt u zich voorstellen hoe de vrouw zou reageren.
Maar nee, zij gaat niet weg.
Zij loopt nog een paar passen achter de beroemde man aan,
valt voor Hem op de knieën en zegt eenvoudig:
Heer, help mij!
Wie werkelijke belangen heeft,
kan zich evenmin berusting veroorloven als trots.
Maar nu drijft de beroemde man het op de spits.
Hij brengt haar, om het zo te zeggen, drie dodelijke slagen toe:
Hij heeft eerst gezwegen,
toen heeft Hij haar verzoek als onmogelijk afgewezen,
nu beledigt Hij haar door haar te vergelijken met een hond.
Alles wat de vrouw tot nu toe heeft gezien en gehoord
is in flagrante tegenspraak met het beeld
dat zij zich van de menslievende Heiland gevormd heeft.
Maar zij blijft bij haar mening, houdt vast aan haar belangen.
En met grote tegenwoordigheid van geest
probeert ze Jezus in zijn eigen woorden te vangen.
Deze laatste poging bereikt haar doel: haar geloof heeft overwonnen.
Wij hebben geen trots, alleen maar belangen.
Jezus bedoelt dit als Hij zegt: Vrouw ge hebt een groot geloof.
Wat Jezus ons wil leren geloven is:
dat wij geen trots moeten hebben, en maar één enkel belang.
Waarop is dat gericht?
Heiligen moeten zoiets hebben als de vrouw uit dit verhaal:
geen rekening houden met eigen gevoelens,
zich niet afvragend wat 'men' over hen denkt,
niet bezorgd over zichzelf.
Wie trots heeft moet zich voor zichzelf interesseren,
hij moet erop letten welke indruk hij maakt,
hij is niet helemaal bij datgene waar het om gaat,
maar met een half oog altijd bij zichzelf.
De belangstelling die geen trots meer kent,
is gericht op iets dat ik zelf niet ben.
Zelfs het eigen hart met zijn gevoelens is niet meer de laatste instantie,
want: 'God is groter dan ons hart'.

* Dorothee Sölle, De Waarheid is concreet Utrecht, Ambo, 1967, 15-20 (*bij Mat 15, 21-28*)